

35

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ȘTEFAN TITA

Piticii în Țara lui Guliver

★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ŞTEFAN TITA

PITICII ÎN ŢARA LUI GULIVER

★

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
35

CE VEŢI PUTEA CITI IN NUMERELE VIITOARE ALE COLECŢIEI:

Nr. 36. — „Piticii in ţara lui Guliver“ — povestire de Ştefan Tita.

Nr. 37-38-39-40-41-42 — „Pe urmele zimbrului“ — roman istoric de Victor Eftimiu.

Nr. 43 — „Atol Fakaofo“ — nuvelă ştiinţifico-fantastică de I. Efremov (traducere din limba rusă).

*

COPERTA — DESEN: D. IONESCU

CAPITOLUL I

— 1 —

Orice s-ar spune, acela care se îndeletnicește cu iscodirea și redarea a tot felul de povestiri are în viață mari bucurii. Spre deosebire de omul de rînd, povestitorul poate deszăvorî tainițe nebănuite, poate pătrunde în miezul întîmplărilor, poate călători, ca nimeni altul, prin timp și loc — înainte și înapoi. Și toate acestea, spre știința ta, cititorule. Iar cîteodată și spre desfătarea ta...

Astfel fiind, vom începe povestirea noastră arătînd cum în zorii zilei de 7 martie 19... un grup de navigatori se afla în cabina de observație a vasului blindat „Victory IV". Vasul înainta cu o nemaipomenită iuțeală pe apele Nordului și era minat de puterea descătușată a atomilor.

Deodată, unul dintre navigatori, secundul Tom Border, supranumit Țiparul, din pricina agilității de care dădea dovadă, surprinse o zvîcnitură puternică pe ceasul aparatului.

— Un ghețar! strigă el fericit și nu-și mai găsi astîmpăr. Un ghețar, domnule căpitan.

Căpitanul Johnson era mult mai potolit decît secundul, Tom Border. La rîndul său, își aruncă privirea pe aparat și mormăi cu pipa între dinți:

— Mda, un ghețar...

Apoi, ștergîndu-și pipa, luă o atitudine solemnă și rosti grav:

— Un ghețar la orizont! În numele majestății sale, fiți gata de atac!

În adevăr, misiunea navigatorilor de pe corabia blindată „Victory IV" era aceea de a da bătălia cu ghețarii. În numeroase rînduri, bombardamente și explozii au transformat în pulbere acei uriași de gheață.

Spectacolul bătăliilor cu ghețarii era de o măreție unică. Imensa masă plutitoare, în mai puțin de o frîntură de secundă, devenea o infinitate de particule scînteietoare care acopereau întregul văzduh. De acolo cădeau sub forma unei ploi fosforescente, ce îmbăta privirea și inima. Toate acestea însă nu constituiau un simplu joc gratuit. Se urmăreau anumite obiective științifice și economice.

Cercetări amănunțite au dovedit că uneori există în ghețari avuții nebănuite și rămășițele unor civilizații de mult amurgite. Au fost astfel scoase la iveală numeroase mărturii de o neprețuită valoare: vase de aur și platină; pietre care prin strălucirea lor întreceau cu mult razele verzi ale smaraldelor ori cele albastre ale safirelor și care prin mărimea lor puteau sta alături de ouăle de struț; plante ciudate; animale amfibii cu forme nemaiîntîlnite —

şi multe altele. Dar adevăratul scop al acestor expediţii era de a descoperi în vasta şi încremenita singurătate a gheţarilor minereuri de mare preţ.

Pînă la urmă, procedeul de a bombarda munţii plutitori de gheaţă, s-a dovedit a nu fi tocmai cel mai potrivit.

O dată cu pulverizarea blocurilor se prăpădeau şi unele din aceste preţioase mărturii ale trecutului.

De aceea, în ultimele expediţii, fusese aplicat cu mult succes un alt procedeu: acela al topirii treptate a gheţarului. De îndată ce aparatele fixau poziţia exactă a masivului plutitor, cîteva torpile de proporţii obişnuite ţîşneau de pe vasul explorator. Dar torpilele, ciocnindu-se de gheţari, în loc să facă explozie, pătrundeau adînc, înşurubindu-se în pereţii lor strălucitori. Acţiunea lor începea abia acum, o acţiune lentă, cu totul deosebită de binecunoscuta acţiune explozivă a torpilelor marine.

Manevrate de pe bordul vasului explorator, ele deveneau pur şi simplu un izvor nesecat de lavă incandescentă care se infiltra în carnea gheţarului, topind-o încetul cu încetul şi împiedicînd, totodată, reîngheţarea masei topite printr-un fluid continuu de aer fierbinte. Astfel, orice observator putea constata fără o deosebită osteneală cum se produce în scurtă vreme o gîrbovire a gheţarului atacat, o împuţinare, o dislocare de blocuri şi pînă la urmă o totală topire.

Cînd răsună binecunoscuta comandă a lui Johnson: „Un gheţar la orizont! Fiţi gata de atac!“ în jurul Ţiparului se adunară în grabă două echipaje: unul care lansa torpilele purtătoare de lavă incandescentă şi altul a cărui misiune era cu mult mai anevoioasă: de a căuta urme de minereuri. Fireşte, cea de-a doua echipă era numeroasă şi în întregime alcătuită din navigatori încercaţi. Printre ei se aflau Mac Intyre tatăl şi fiul, oameni de o mare temeritate şi care acţionau într-o deplină şi uimitoare unitate de mişcări. Iniţiativa unuia era pe loc completată şi desăvîrşită de celălalt.

— 2 —

Atacul a durat aproape patru ore încheiate. În cabina de observaţie, căpitanul Johnson urmărea pe ecran fiecare fază şi intervenea cu o comandă scurtă ori de cîte ori socotea că este trebuinţă.

Cititorul aşteaptă poate unele amănunte în legătură cu desfăşurarea bătăliei care a avut loc. Cu multă părere de rău, povestitorul nu-i poate satisface această dorinţă, întrucît ar însemna să se îndepărteze de la obiectivul povestirii sale, încărcînd-o cu unele detalii, desigur, interesante, dar care nu pot contribui cu nimic la înaintarea naraţiunii de faţă. Povestitorul poate cel mult să-i relateze în puţine cuvinte una dintre isprăvile celor doi Mac Intyre, tatăl şi fiul, ispravă care, de altfel, ne introduce în însuşi miezul acţiunii.

La *un moment dat, cei doi temerari navigatori, manevrînd* nişte aparate emiţătoare de ultrasunete cu care topeau şi dislocau porţiuni de gheaţă, zăriră lucind sub un strat subţire şi transparent ca o sticlă nişte rotogoale de metal galben.

— Hello boy, spuse tatăl, aici trebuie să fie un tezaur cu străvechi bănuţi de aur.

— Cam aşa ceva, răspunse Mac Intyre fiul şi-i făcu cu ochiul.

In acelaşi timp, prin difuzorul minuscul pe care-l aveau pe piept, auziră glasul căpitanului Johnson:

— Aveţi grijă să nu se piardă nici una din monedele găsite!

— Al naibii lup, a auzit ce-am vorbit şi se teme că-l vom fura, rosti Mac Intyre fiul.

— Crede că toată lumea-i ca el, adăugă tatăl şi-şi completă spusele cu o teribilă înjurătură marinărească.

Nu sintem siguri dacă microfonul deschis a transmis urechilor căpitanului Johnson acest scurt dialog între tată şi fiu. Ceea ce putem afirma cu certitudine e faptul că a urmat o nouă comandă adresată Ţiparului:

— Secund Tom Border, urmăreşte îndeaproape pe cei doi Mac Intyre! Secund Border, ai grijă să nu dispară ceva!

In cîteva clipe, Ţiparul se şi afla lingă cei doi încercaţi navigatori. Dar, în locul presupusului tezaur, îi fu dat să găsească cu totul altceva.

— Unde-s monedele găsite?

— N-am găsit nici o monedă. Dar peste o comoară tot am dat, spuse zîmbind Mac Intyre.

— A! aţi găsit poate pietre preţioase?

— Nu, nu-i vorba nici de aur, nici de pietre preţioase...

In clipa aceasta, în microfon sună din nou glasul lui Johnson:

— Secund Tom Border, nu te lăsa prostit! Am văzut cu ochii mei pe ecran cînd cei doi Mac Intyre au scos din gheţar un sac plin cu monede mari de aur.

— Aţi auzit ce spune comandantul? Unde-i sacul? Predaţi-l numaidecît, pînă nu-i prea tîrziu pentru voi.

Mac Intyre, căutînd să zîmbească, îl pofti pe secundul Border să examineze împreună sacul scos din gheţar.

Sacul era un fel de manta lungă ostăşească, cu glugă şi cu nasturi lucitori de metal, pe care îi luaseră la început drept bănuţi de aur. Iar în manta se afla, cum era firesc să se afle: posesorul mantalei. Un om minunat conservat, cu trăsături energice, voluntare, cu plete lungi şi ale cărui veşminte arătau, fără putinţă de îndoială, că era un călător al veacurilor trecute.

— Nu-i şi aceasta o comoară? rîse-n nasul lui Tom Border Mac Intyre fiul.

Căpitanul Johnson, care urmărise pe ecran scena descoperirii acestui ciudat călător, în mantaua pe care o luase drept un sac plin cu aur, dădu o nouă comandă.

— Aduceţi-l imediat pe bord! Nu vă atingeţi de buzunarele lui!

— 3 —

Pe vasul „Victory IV" se afla şi un medic, nu tocmai tînăr, pe nume Sam Batle. Batle dovedise într-o vreme o mare pasiune ştiinţifică. Această pasiune era, de altfel, şi motivul care-l făcu să se angajeze ca medic pe vaporul explorator „Victory IV". Cînd fu încunoştinţat de Johnson că pe bord fusese adusă o făptură omenească, minunat conservată în gheţar, el aproape că zbură, împins de curiozitate şi nerăbdare, spre cabina de observaţie, unde se afla întins pe o masă preţiosul trofeu.

Johnson, sub privirile batjocoritoare ale celor doi Mac Intyre,

îi scotocea tocmai prin buzunare. Dar spre dezolarea lui, în locul obiectelor de mare preț pe care nădăjduia să le descopere, nu găsise decît o busolă, o hartă marină, un ceas cu lanț de nichel, un certificat de identitate pe care nici Johnson, nici Tom Border nu avură curiozitatea să-l cerceteze și, în sfîrșit, înfășurate într-o *batistă*, două păpuși: un bărbat și o femeie. Chipul distins al bărbatului era împodobit de o bărbuță castanie. Cel al femeii scînteia de o negrăită frumusețe. Avea gene lungi, mătăsoase și trăsături pure, armonios îmbinate.

Ambele păpuși erau atît de iscusit executate, încît ai fi putut crede că-s două minuscule ființe omenești. Păpușile erau înveșmîntate în niște costume care se purtaseră cu veacuri înainte, așa cum purta și ciudatul călător, în buzunarul căruia au fost găsite. Costumele lor păreau a fi însă mult mai scumpe.

Batle era un om timid din fire, cum se întîmplă să fie unii oameni îndreptați către anumite preocupări științifice și nu au un contact prea apropiat cu semenii lor. Cu toate acestea, cînd i-a zărit pe Johnson și pe Border scotocind prin buzunarele călătorului din trecut, nu și-a putut stăvili pornirea de a exclama indignat:

— Dar bine, mister, de asta vă arde acum?

Și, fără să-i mai pese că disciplina impunea o atitudine de respect ierarhic față de comandant, îl împinse cît colo și aproape că se năpusti asupra călătorului scos din ghețar și începu să-l cerceteze, cu uimitorul gînd că l-ar putea readuce la viață.

Poate nu vei crede, cititorule, cele ce-ți înșirăm noi aici, dar lucrurile s-au petrecut aidoma. Închipuiți-vă! Organismul acelor *ființe, menținut* în *condiții cu totul neobișnuite*, a *depășit limitele* unei existențe umane, conservîndu-se timp de mai multe secole. Iar acum, ciudatul călător putea fi readus la o existență normală, ca a mea ori ca a dumitale. Da! Întocmai așa!

Și aici e cazul să arătăm că mistuitoarea pasiune științifică a doctorului Batle a fost aceea care a săvîrșit această minune.

Nici de data aceasta nu vom intra în descripția amănuntelor tehnice. Socotim că e de ajuns să spunem că, adaptînd la nevoile momentului cel mai desăvîrșit aparat de trezire la viață a ființelor marine înghețate, după o muncă titanică și ajutat de cei doi Mac Intyre, transformați în asistenți, Batle reuși să-l facă pe originalul prizonier al ghețarului să deschidă ochii și să se uite mirat în jurul său.

— Evrika! strigă transpirat și fericit Batle, aidoma lui Arhimede, cînd descoperise faimosul principiu care-i poartă numele.

Bucuria fu însă de scurtă durată. O nouă toropeală învălui conștiința celui abia trezit și acesta recăzu în somn. Urmară clipe de deznădejde și poate că, fără îndemnul celor doi Mac Intyre, Batle s-ar fi lăsat păgubaș.

— Eu zic să mai încercăm o dată! spuseră bătrînul și fiul.

— Bine, să mai încercăm! conveni Batle, stimulat de încrederea celor doi marinari. De data aceasta, izbînda a fost deplină. „Pacientul" se trezi cu adevărat. Cînd fu în stare să se miște și să vorbească, primul gest fu să-și caute batista cu cele două minunate păpuși și să întrebe în același grai în care se exprimau cei de pe „Victory IV":

— Unde sînt Gatina și Beloger?

Între timp Johnson, cuprins de păreri de rău că nu a găsit

ceva mai de preț, își aruncă intr-o doară privirile pe certificatul de identitate găsit asupra călătorului readus la viață. Deși cerneala se ștersese aproape cu totul, Johnson reuși să citească numele caligrafiat pe prima filă. Făcu deodată ochii mari, nevenindu-i să creadă. Cit era el de calm, o asemenea descoperire il umplu de uimire. Mai citi o dată și apoi, pentru a se încredința că nu se înșală, intinse lui Border certificatul.

— Secund Tom Border, citește, te rog, cu glas tare, numele captivului nostru.

Border luă certificatul și, ducindu-l aproape de ochi, silabisi:

— Gu... li... ver...

Cititorul este poate dezamăgit că povestitorul nu l-a rezervat lui Guliver o apariție mai spectaculoasă și că a folosit binecunoscutul procedeu: viața adormită între ghețuri.

Ei bine, n-are dreptate! Povestitorul a socotit că un asemenea vestit navigator nu putea fi găsit decit în mijlocul apelor, chiar dacă intre timp au inghețat din pricina anumitor „peripeții" științifico-fantastice, cunoscute din cărți...

Așadar, Guliver fusese readus la viață!

Cine n-a citit isprăvile acestui celebru navigator, popasurile lui in țara piticilor, uriașilor, a nechezilor, in descrierea suculentă și fermecătoare a nu mai puțin celebrului scriitor Ionathan Swift?

Pentru a-și împrăștia orice umbră de indoială din suflet, Johnson se repezi la captivul readus la viață, care tocmai cobora de pe masă, și-l întrebă cu glasul sugrumat de emoție:

— Spune-mi, spune-mi, dumneata ești cu adevărat Guliver?

Guliver zimbi. I se părea curios că oameni care vorbesc același grai cu el să-l intrebe dacă este cu adevărat Guliver cind el nu-și dezvăluise față de nimeni încă identitatea. Vru să-și scoată certificatul din buzunarul interior al vestonului, dar constată că e gol. Atunci, amintindu-și parcă ceva, redeveni dintr-o dată foarte serios și întrebă aproape răstit:

— Unde sint Gatina și Beloger?

— Cine? întrebă la rindul lui Johnson.

Auzea pentru prima oară aceste nume ciudate.

— Gatina și Beloger, stărui Guliver lovind cu pumnul in masă. Cind mi-am dat seama că se va produce naufragiul i-am înfășurat intr-o batistă și i-am pus aici, in buzunar. Iar cind m-am deșteptat din indelungatul meu somn, nu i-am mai aflat acolo. Unde-au dispărut?

Abia acum se dumiri Johnson că Guliver intreba de cele două păpuși, pe care el, negăsind altceva mai de preț, le și dosise.

— A! vorbești de păpușile acelea mititele?...

— Ce păpuși? il intrerupse Guliver. Sint oameni ca mine și ca dumneata!

— Oameni? Ce fel de oameni? intrebă de data aceasta doctorul Batle, presimțind că se află inaintea unei noi surprize.

— Sint locuitori ai Liliputaniei, pe care i-am poftit să mă însoțească la intoarcerea mea din a doua călătorie in țara lor.

Mac Intyre tatăl își lovi feciorul cu cotul:

— Ai auzit?

Intrebarea își avea tilcul ei. Pentru Mac Intyre fiul nu exista lectură mai pasionantă decit „Călătoriile lui Guliver în țara piticilor". De aceea nici nu răspunse tatălui său, ci începu să caute

cu înfrigurare prin cabina de observaţie pe cei doi locuitori ai Liliputaniei. Piticii... piticii despre care citise atîtea în cartea lui Swift se aflau, aşadar aici, în imediata lui apropiere. Dar unde-or fi dispărut? Doar înainte cu cîteva clipe fuseseră trîntiţi deoparte într-un colţ, iar acum, poftim, parcă i-ar fi înghiţit oceanul. De fapt, Johnson avusese grijă să-i dosească într-unul din încăpătoarele sale buzunare tăinuite de clape şi cusături.

Auzind însă că-i vorba de făpturi omeneşti, Johnson se grăbi să-i scoată la iveală. Ce-i trebuiau pitici?

— Iată-i, bîlgui el puţin stînjenit de privirile ironice ale celor doi Mac Intyre. In grabă... din nebăgare de seamă, au ajuns aici... în buzunarul meu.

Guliver luă acele făpturi în palmă şi le privi cu durere. Zăceau inerte, şi nimic nu trăda că ar mai fi fost în viaţă.

— Sărmanii, rosti el grav. Au fost răpuşi de vitregia vremurilor prin care am trecut.

O lacrimă grea se prelinse pe obrazul vestitului călător.

— Un om ca dumneata n-ar trebui să plîngă! spuse Johnson şi strîmbă nemulţumit din nas. Il decepţiona purtarea lui Guliver. Auzi, să plîngă pentru nişte pitici!

Iar Ţiparul, deşi nu rosti nici un cuvînt, fu în totul de părerea comandantului său. Cei doi Mac Intyre împreună cu doctorul Sam Batle erau însă de altă părere. Iar acesta din urmă formulă chiar o lapidară cugetare, pe care o subscriem şi noi din toată inima:

— Un om cinstit nu trebuie să se ruşineze de lacrimile sale!

Mac Intyre fiul îl întrebă atunci pe Batle în şoaptă:

— Oare cu ei nu se poate înfăptui minunea săvîrşită cu Guliver?

— Nu-i vorba de nici o minune, ci de aplicarea unor principii ştiinţifice, i-o reteză Batle, care nu putea suferi nici măcar într-o convorbire amestecul minunilor în îndeletnicirile lui medicale.

— Fie ce-o fi, numai trezeşte-i la viaţă, se rugă Mac Intyre fiul de el.

— Hm, vezi, treaba-i mult mai grea. Nu cunosc organismul piticilor şi nu ştiu în ce fel poate reacţiona, răspunse Batle.

După asemenea răspuns, oricine s-ar fi aşteptat ca Batle să-şi vadă de ale lui şi să-i lase pe acei cetăţeni ai Liliputaniei la voia întîmplării. Lucrul acesta nu numai că nu se întîmplă, ci, dimpotrivă, cu o îndrăzneală şi-o perseverenţă demne de o fire adevărat pasionată de ştiinţă, el se strădui să-i redea vieţii.

Strădaniile lui, şi de data aceasta deosebit de anevoioase, fură în cele din urmă încununate de succes. Trezirea minusculelor fiinţe fu profund emoţionantă. Gatina, care-şi mişcă prima pleoapele cu gene lungi ca nişte spice liliputane, rosti un singur cuvînt:

— Beloger!

Beloger se ridică din încremenirea somnului, tot cu numele Gatinei pe buze. Iar apoi, regăsiţi şi fericiţi, amîndoi au întrebat deodată:

— Unde-i Guliver?

Guliver îi luă din nou în palmă. De data aceasta, un zîmbet de imensă bucurie îi lumina chipul.

Cei doi pitici se urcară pe braţul lui Guliver şi, întocmai ca nişte copii, se jucară, şi se zbenguiră pe umărul şi în părul lui.

Mac Intyre fiul îi privea ca halucinat. Nu-i venea să creadă că înaintea ochilor se găsesc renumiţii eroi din cartea lui preferată. Şi, într-adevăr, întimplarea nu era una de toate zilele.

Dar să revenim la povestirea noastră şi să încheiem capitolul întii. Aşa cum am mai arătat, Johnson începu să fie nemulţumit de purtarea sentimentală a lui Guliver şi, in general, de intorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu ştia nici cum va fi privită de către conducerea „Fundaţiei ştiinţifice Morisson", in slujba căreia lucra, aducerea unor asemenea „plocoane", in loc de minereurile căutate.

De aceea, fără a mai sta mult pe gînduri, ordonă oamenilor săi să părăsească de îndată cabina de observaţie.

— Secund Tom Border, medic Sam Batle, marinari Mac Intyre senior şi junior, treceţi pe bord la raport!

— Dar cu musafirii noştri ce facem? avu Batle curiozitatea să întrebe, călcind încă o dată disciplina.

— Ei rămin deocamdată aici, răspunse sec Johnson. Executaţi ordinul!

— Vedeţi... eu... eu aş fi vrut să-i studiez, replică Batle.

— Nu ştiu ce intenţii ai dumneata, dar pe acest vas eu comand.

In faţa acestei atitudini intransigente, doctorul Batle ieşi din încăpere primul, nu fără a face cu mîna un semn de prietenie lui Guliver, lui Beloger şi Gatinei. După el ieşiră cei doi Mac Intyre şi Ţiparul. Ultimul care părăsi incăperea fu Johnson, care, ajuns afară, răsuci de două ori cheia în broasca secretă. Astfel, Guliver, Beloger şi Gatina schimbară pentru un moment închisoarea gheţurilor cu aceea improvizată a cabinei de observaţie.

CAPITOLUL II

— 1 —

Din capitolul precedent cititorul a putut afla că Johnson se temea că aducînd „ploconul" viu scos din gheţar, să nu primească o aspră admonestare din partea forurilor conducătoare ale „Fundaţiei ştiinţifice Morisson". Această temere nu era chiar pe de-a-ntregul lipsită de îndreptăţire. Fundaţia Morisson fusese întemeiată cu citeva decenii inainte, în scopul cercetărilor ştiinţifice. Dar în actul de constituire al fundaţiei se prevăzuse în mod expres clauza ca toate aceste cercetări să ducă la îmbogăţirea patrimoniului trustului „Morisson and Morisson", care controla numeroase şi spornice întreprinderi industriale şi comerciale.

Şi acum Johnson îşi frămînta mintea cu fel şi fel de intrebări, cărora nu izbutea să le dea răspuns şi care toate laolaltă puteau fi reduse la una singură: în ce chip vor putea Guliver, Gatina şi Beloger să contribuie la îmbogăţirea patrimoniului firmei „Morisson and Morisson"?

Johnson nu era un om dotat cu prea multă imaginaţie. Dar chiar de ar fi fost dotat de la natură cu cea mai luxuriantă fantezie, tot n-ar fi putut să bănuie întorsătura pe care aveau s-o ia lucrurile la numai cîteva zile după întoarcerea lui in ţară.

Intr-adevăr, de îndată ce s-a aflat de aducerea captivilor din gheţar, Johnson fu pur şi simplu asaltat de reporteri. Era o ade-

vărață cursă după senzațional, și prezența lui Guliver și a celor doi pitici constituia pare-se un material care stimula din plin această cursă. Întreaga presă, aparținînd celor mai potrivnice grupuri, publica pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă și pe cît posibil cu ilustrații inedite, amănunte în legătură cu descoperirea expediției de pe vasul „Victory IV". Recordul celor mai senzaționale știri il deținea însă ziarul „Telegraph" în cele trei ediții, de dimineață, prinz și seară, precum și postul de televiziune „M.M." Explicația acestui succes e cît se poate de simplă: atît „Telegraph" cît și postul „M.M." aparțineau lui „Morisson and Morisson". Cum este și firesc, intimplarea relatată cu lux de amănunte de întreaga presă stîrni un puternic ecou în opinia publică.

Titlurile reportajelor întinse pe cîteva coloane și ticluite cam în felul acesta: „Misterul din ghețar", „Guliver, idolul piticilor, trăiește", „Dar uriașii unde sint ?", „Un om de citeva secole ! ! !", „Mai tare ca timpul", „Liliputania, țară a miracolelor" etc. etc., treziră o legitimă curiozitate în rindurile milioanelor de cititori. Cu prilejul diferitelor manifestări publice care aveau cu totul alt obiectiv, participanții cerură stăruitor să-i vadă pe Guliver și pe pitici. Pînă la urmă, se organizară întruniri uriașe al căror unic rost era ca forurile calificate să ia cunoștință de dorința colectivă de a-i vedea pe eroii din ghețar.

Această mișcare dădu imbold lui Robert Morisson, președintele consiliului de administrație al consorțiului „Morisson and Morisson" — un bătrîn de vreo șaptezeci și cinci de ani, sănătos tun, dar căruia îi plăcea să simuleze crize cardiace și a cărui neostoită patimă era aurul în diferitele lui forme — să pună la cale organizarea unei expoziții internaționale: „Expoziția Guliver". O asemenea expoziție, în care Guliver, Gatina și Beloger ar fi avut rolurile pe care-l au, de pildă, maimuțele ori girafele într-o menajerie, ar fi adus venituri considerabile consorțiului, lovit de-o criză acută și inevitabilă.

Și fără îndoială că bătrînul și-ar fi adus la îndeplinire intr-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat acest proiect dacă, prin criza acută și inevitabilă de care pomenim, ar fi trecut numai amintita firmă și nu chiar însăși țara lui Guliver.

O mică, foarte mică paranteză ne va lămuri pe deplin despre ce este vorba. Într-adevăr, e suficient să arătăm că sistemul colonial, care susținea eșafodajul imperiului, primise în ultima vreme puternice lovituri. Spinările încovoiate ale popoarelor din colonii s-au îndreptat una cite una, azvirlind povara seculară a „civilizației" introduse cu sabia.

Nici concentrările de trupe, nici zgomotoasele amenințări cu distrugeri hidrogenice, nici blocada economică și nici alte metode de același gen n-au izbutit să zăgăzuiască irezistibila dorință de a trăi mai bine, nici urmările concrete ale acestor dorințe. Firește, un sistem obișnuit să-și ducă viața opulentă aproape exclusiv cu mijloacele lui Shylock suportă anevoie asemenea lovituri.

Nu vom intra nici de data aceasta în prea multe amănunte. Repetăm: situația imperiului era cît se poate de precară și ea prilejuise numeroase nopți albe lordului Westinghouse, primul ministru al țării lui Guliver, lui sir William, ministrul puținelor colonii care mai rămăseseră, și celorlalți colegi ai lor.

Regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a era de

asemenea pradă unei violente crize de deznădejde. Deşi n-a ţinut niciodată în mînă un ac de cusut, instinctul ei de femeie îi spunea că o ţesătură putredă nu mai poate fi utilizată ca lumea, oricîte petice i s-ar pune...

Cu aceasta vom închide paranteza şi vom trece mai departe. Cînd sir William află despre descoperirea din gheţar, în mintea lui scăpără o idee. Asemenea scăpărări erau destul de rare, totuşi, pentru respectul adevărului, trebuie să menţionăm că ele aveau loc.

— Imperiul este salvat! rosti el cu gravitate.

Cu toate că era trecut de miezul nopţii, îl chemă la telefon pe lordul Westinghouse.

Acesta tocmai aţipise după o injecţie somniferă. Valetului i-au trebuit vreo zece minute pînă să-l trezească. Buimac, lordul puse mîna pe receptor, dar cînd zări pe ecran chipul fericit al colaboratorului său şi, mai ales, cînd auzi glasul său dogit, care căpătase unele inflexiuni tinereşti, dintr-o dată îi pieri somnul.

— Vino imediat, porunci el.

În mai puţin de zece minute, sir William se afla în cabinetul lordului şi-i expunea cu lux de amănunte ideea care-l făcuse să rostească istoricele cuvinte: „Imperiul este salvat!".

— 2 —

— Da! Imperiul este salvat!

Aceasta era şi concluzia lordului Westinghouse, după ce ascultă expozeul colaboratorului său.

Şi contrar tuturor uzanţelor moştenite din generaţie în generaţie şi respectate cu stricteţe din tată-n fiu, el ceru la ora aceea tîrzie de noapte să fie primit numaidecît de majestatea sa regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a (în ţara lui Guliver, potrivit unei străvechi tradiţii, consfinţită prin constituţie, la tron se succedau numai descendenţi de parte femeiască).

Cînd mareşalul palatului, vicontele Rap, fu încunoştinţat despre dorinţa lordului Westinghouse, se cutremură de groază.

— Dar bine, milord, îl întîmpină consternat pe Westinghouse, cum e cu putinţă să-mi cereţi un asemenea lucru? Ori cît am trăi în secolul democraţiei, ştiţi bine, conform protocolului, majestatea sa nu poate să vă primească decît mîine la amiază, cel mai devreme.

Westinghouse nu era omul care să se lase uşor convins. Dimpotrivă, atunci cînd socotea că este cazul, dezlănţuia un adevărat potop oratoric, ca să convingă el pe altul. De data aceasta, procedă la fel. Cu toate acestea, vicontele Rap rămase absolut neînduplecat. Regina nu putea fi trezită. Intransigenţa lui Rap îl indispuse pe Westinghouse. Totuşi nu-l împiedică să ia măsurile pe care le socotea necesare.

— Bine, atunci vom convoca întîi Consiliul de Miniştri şi apoi o voi ruga pe augusta noastră suverană să mă primească. Sir William, pregăteşte-ţi te rog expozeul pe care urmează să-l rosteşti în faţa Consiliului. De asemenea, pregăteşte şi decretul spre a-l prezenta mîine la amiază majestăţii sale spre semnare.

Consiliul de Miniştri care avu loc la orele 8 dimineaţa ascultă cu religiozitate expozeul lui sir William. Apoi, după ce acesta se aşeză obosit şi transpirat pe scaun, Marjory, lord al sigiliului pri-

vat, se ridică de la locul său și, cu lacrimi în ochi, îl îmbrățișă pe sir William.

— Scu... scumpul meu, se bîlbîi el după cum îi era obiceiul. Scu... scumpul meu... Im... imperiul e... este... sa... salvat!

Pe rînd ceilalți membri ai guvernului prezidat de lordul Westinghouse repetară gestul lui Marjory.

— Da, Imperiul este salvat!

Aceasta era concluzia întregului Consiliu de Miniștri, alcătuit din lorzi, conți, baroneți, viconți și siri, oameni cu o îndelungată experiență politică, încărunțiți în slujba imperiului și a intereselor sale.

Și acum iată conținutul acestui istoric document, adoptat de cabinetul Westinghouse și supus spre semnare majestății sale regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a.

„Noi, Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a, prin mila celui de sus, regină a regatului și împărăteasă a întregului imperiu unit pe vecii vecilor, scoborîtoare directă a marelui Edgar Cel Voios, întemeietorul Casei Floragenet, și a Luisei de Brabant, ducesă de Gloecester și vicontesă de Talmadge, stăpînitoare deplină a drepturilor transmise prin grația divină asupra popoarelor regatului și imperiului unit, avînd în vedere raportul primului nostru servitor, lordul Westinghouse, am decretat și decretăm:

1. Teritoriul ținutului Liliputania, cu locuitori și avuții, teritoriu descoperit de cetățeanul regatului și imperiului nostru, Guliver, se integrează pe vecie regatului și imperiului nostru devenind astfel un dominion imperial.

2. Aceasta corespunde în totul și dorinței Liliputaniei, dorință transmisă prin delegați speciali.

3. Pentru îndeplinirea întocmai a misiunii noastre civilizatorii se vor lua de urgență măsurile de rigoare în vederea introducerii neîntîrziate a legislației regatului și imperiului nostru în Liliputania.

4. Cabinetul primului nostru servitor, lordul Westinghouse, este însărcinat să aducă la îndeplinire cele cuprinse în prezentul decret.

Semnat mano proprio în palatul Tamberland
Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a regină împărăteasă"

— 3 —

Publicarea acestui document a stîrnit — așa după cum era de așteptat — o mare fierbere în opinia publică mondială. Într-o vreme cînd lupta împotriva ultimelor rămășițe ale colonialismului luase o amploare măreață, țara lui Guliver, condusă de regina Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a și de guvernul Westinghouse, se pregătea să-și extindă tentaculele asupra unui ținut încă necunoscut.

Nu vom stărui asupra protestelor în diferite forme și de proporții uriașe care se revărsau atît din interiorul țării cît și din afară. Am folosit în mod intenționat expresia „se revărsau", întrucît comparația care se face de obicei cu valurile neostenite ale mării este de data aceasta cum nu se poate mai potrivită.

Într-adevăr, ca o mare care-și trimite fără contenire talaz după

talaz asupra malurilor abrupte şi nisipoase, aşa era şi mişcarea protestară stîrnită de hotărîrea luată de a transforma Liliputania într-un dominion imperial. Cu toate acestea, guvernul Westinghouse îşi continua, mai mult ori mai puţin, liniştit pregătirile în vederea preluării teritoriului descoperit de Guliver.

Trebuie să menţionăm aici că în rîndurile acelora care protestau cu străşnicie împotriva transformării Liliputaniei în dominion imperial se afla şi preşedintele consiliului de administraţie al consorţiului „Morisson and Morisson", bătrînul financiar Robert Morisson, pe care cititorul a avut prilejul să-l cunoască chiar în cuprinsul acestui capitol. Motivele care îl determinau pe acest experimentat om de afaceri să se împotrivească erau cu totul altele decît acelea exprimate de imensa majoritate a celor ce protestau.

El se vedea pur şi simplu lezat în interesele sale personale. În petiţia înaintată direct suveranei, prin intermediul mareşalului Rap, membru în consiliul de administraţie al consorţiului, Robert Morisson invoca dreptul sfînt al proprietăţii, înscris în bula „Habeas terram", şi care fusese acum călcat în picioare. Socoteala lui Morisson era foarte simplă, şi ea poate fi înfăţişată prin următorul silogism:

„Liliputania a fost descoperită de Guliver".

„Guliver îmi aparţine, respectiv trustului «Morisson and Morisson»".

„Aşadar, Liliputania aparţine trustului «Morisson and Morisson»".

În încheierea petiţiei sale, Robert Morisson ruga fierbinte pe augusta stăpînă a destinelor ţării să aprecieze justeţea argumentelor invocate şi lăsa să se strecoare destul de transparent ameninţarea că se va adresa înaltului tribunal din Hussex, denumit Domus legis, care avea căderea să judece litigiile dintre stat şi particulari.

Poate că bătrînul om de afaceri s-ar fi adresat acestui suprem for judecătoresc, ai cărui membri erau deţinătorii acţiunilor „Morisson and Morisson" dacă, în ultimul moment, sir William nu i-ar fi cerut o întrevedere. Întîlnirea avu loc în biroul lui Morisson şi promitea a fi furtunoasă.

Sir William, făcînd apel la sentimentele patriotice ale lui Robert Morisson, îl rugă să nu întreprindă nici o acţiune menită să cauzeze noi greutăţi guvernului. Dar Morisson nici nu vru să audă de aşa ceva. Atunci sir William îi arătă că din toate părţile se adunau deasupra lor nori grei. Diferite ţări se şi adresaseră „Organizaţiei internaţionale a drepturilor popoarelor", cerînd să intervină energic. Nu se ştia încă ce urmări puteau avea asemenea demersuri făcute chiar de unele ţări considerate prietene.

De aceea, Robert Morisson se cuvenea să fie alături de regină şi guvern în acele momente grele. În faţa acestei patetice intervenţii, Morisson n-avu de formulat decît o singură obiecţie:

— Bine, dar cine mă despăgubeşte pe mine de pierderile suferite prin neorganizarea expoziţiei proiectate? (Cititorul îşi aminteşte, desigur, de intenţia bătrînului financiar de a organiza o expoziţie internaţională în care să fie prezentat Guliver, Gatina şi Beloger.)

Discuţia alunecînd pe această pantă, lui sir William îi fu foarte uşor să-l convingă pe Morisson. Sir William îi propuse să devină

președintele societății, căreia i se concesiona in mod exclusiv, pe timp de 99 de ani, exploatarea tuturor avuțiilor subterane și terestre ale Liliputaniei. Doar se cunoștea faptul că Liliputania era o țară foarte bogată. Și apoi, cu noile mijloace tehnice, cine știe ce nebănuite zăcăminte s-ar mai fi descoperit. Așadar, perspectivele se deschideau cum nu se poate mai îmbietoare. Calmat, Morisson declară că, pătruns de o înaltă datorie patriotică, acceptă.

Astfel luă sfîrșit această intîlnire care promitea să fie dramatică, dar care a fost doar practică: prin constituirea societății anonime „Guliver and comp.".

CAPITOLUL III

— 1 —

Dat fiind că din capitolul anterior lipsește, ca participant direct al acțiunii Guliver, s-ar putea naște bănuiala că el a fost de acord cu toate cele întîmplate. Ei bine, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. Nu, n-a fost de acord. Ba chiar mai mult, el n-a știut absolut nimic de combinațiile făcute pe seama lui.

După cum v-amintiți, l-am lăsat pe Guliver la sfîrșitul capitolului I, încuiat in cabina de observație a vasului „Victory IV", împreună cu micii săi prieteni Gatina și Beloger.

Situația lui Guliver era, fără îndoială, dramatică. El se trezise într-o lume cu totul străină, pe care n-o înțelegea, și ar fi, desigur, interesant de urmărit, etapă cu etapă, strădaniile lui de a se adapta, de a îngusta gura prăpastiei care-l despărțea de această lume. Nu stă însă in intenția povestitorului de a face sondaje psihologice. De aceea, vom trece mai departe și vom arăta că vremea petrecută în cabină n-a fost cituși de puțin plăcută și atit Guliver cit și piticii își vor aminti cu durere și revoltă de acest prim contact cu realitatea, după îndelungatul lor somn.

Părăsind Liliputania, Guliver invitase această tînără pereche să-l însoțească în patrie. Voia să le arate frumusețea peisajului natal de care le vorbise adesea, să-i găzduiască in familia lui, să le răsplătească omenia și dragostea cu care a fost el insuși găzduit în Liliputania. Dar naufragiul năruise toate aceste bune intenții, iar acum, readuși la viață, după o îndelungată peregrinare prin văile somnului, poftim, stăteau într-o cabină de vas, încuiați și păziți cu străşnicie ca niște răufăcători.

Singurii oameni cu care puteau schimba cîte un cuvînt, erau cei doi Mac Intyre, care, trecind peste dispozițiile categorice ale lui Johnson și cu complicitatea marinarului de gardă, veneau la fereastra zăbrelită a cabinei să le aducă ciocolată. Astfel Guliver a putut afla cîte ceva și din cele petrecute în omenire in decursul sutelor de ani cît dormise în ghețar. Il uimeau descoperirile științei și mersul înainte al tehnicii. Nu înțelegea, de pildă, cum vasul pe care se afla prizonier putea, fără visle și fără pînze, să-și taie drum prin valuri. Cei doi Mac Intyre se străduiau să-l lămurească. Treaba mergea însă anevoie. Guliver avea o minte ageră. Pricepea cîte ceva. Dar multe lucruri îi rămineau ascunse, nevăzute de ochiul minții. Ceea ce-l uimise însă peste măsură era faptul că in timp ce o bună parte din țările lumii trăiseră transformări de seamă, țara sa era încă acoperită de praful și păienjenișul unor idei și

tradiţii cu totul nepotrivite. În paranteză fie zis, poate că tocmai această împotmolire în smircurile trecutului a înlesnit comunicarea şi înţelegerea pînă la un punct a lui Guliver cu oamenii care erau cu cîteva sute de ani mai tineri ca el.

Cînd Guliver şi-a dat seama că atît el cît şi oaspeţii săi sînt consideraţi prizonieri, a fost cuprins de o nemaipomenită furie. A început să lovească şi să zgîlţîie uşa de oţel, a strigat şi a cerut să fie adus în faţa comandantului vasului. Zadarnică risipă de energie! Johnson nici nu se gîndea să stea de vorbă cu el. Gatina şi Beloger nu se simţeau însă cituşi de puţin mîhniţi. Dimpotrivă. Erau fericiţi că supravieţuiseră peste secole unui cumplit naufragiu şi că viaţa le era deschisă înainte, chiar dacă pentru moment uşa de oţel a cabinei le stătea în cale, nu numai închisă, dar şi încuiată.

Cu multă gingăşie ei căutau chiar să-l consoleze pe Guliver şi să dea întîmplărilor o nuanţă glumeaţă.

— Gîndeşte-te prietene, îi spunea Beloger jucîndu-i-se în palmă, ce s-ar fi întîmplat dacă am fi rămas în Liliputania? De mult am fi fost pulbere şi pămînt. Pe cînd aşa, dac-am împărtăşit soarta ta, iată, trăim!

— Şi nu numai că trăim, adăugă veselă Gatina, dar ne-am păstrat tinereţea. Sîntem tot atît de tineri ca şi acum cîteva sute de ani.

Toate aceste delicate manifestări de prietenie mîngîiau sufletul lui Guliver. El le răspundea zîmbind, că într-un fel aveau dreptate. Totuşi, nimic nu îndreptăţea tratamentul barbar la care îl supunea Johnson. Răspunzîndu-le astfel, Guliver era din nou cuprins de furie. Se năpustea cu pumnii şi cu umărul asupra uşii de oţel, care însă rămînea, fireşte, nemişcată.

Fără a fi pesimist, povestitorul trebuie să-şi mărturisească aici îngrijorarea faţă de starea de nervi a lui Guliver. Din fericire, acostarea vasului în portul Worcester a pus capăt îngrijorării sale.

— 2 —

La cîteva zile numai de la ticluirea documentului care transforma, cel puţin pe hîrtie, Liliputania dintr-o ţară liberă într-un dominion imperial, avu loc la curtea reginei împărătese Carla Victoria Alexandra Ludovica a XIV-a o grandioasă ceremonie cu care prilej Guliver, Gatina şi Beloger fură prezentaţi suveranei.

Guliver, necunoscînd nimic din combinaţiile guvernului Westinghouse şi ale trustului „Morisson and Morisson", se simţi măgulit că el împreună cu oaspeţii săi fuseseră poftiţi la curte. Ei, da, aşa mai înţelegea că trebuie să se poarte lumea. Îi părea bine să-şi reabiliteze în ochii micilor săi prieteni compatrioţii grav compromişi de purtarea lui Johnson.

De unde să ştie sărmanul Guliver că şi această ceremonie făcea parte din planul lui sir William şi al lui Robert Morisson.

Într-adevăr, prezentarea servea drept pretext pentru lansarea acţiunilor societăţii „Guliver and comp.". Ceremonia trebuia precedată de trecerea pe străzile principale ale capitalei a unui impunător cortegiu, în mijlocul căruia se aflau eroii din gheţar. Micul burghez, posesor al unui carnet de economii, avea să se convingă cu proprii săi ochi că Guliver există în carne şi oase. De asemenea, că Liliputania nu-i o poveste, de vreme ce emisarii ei — Gatina şi Beloger

— șed alături de Gulliver în trăsura à la Daumont. Ca atare, micul burghez avea să-și scoată banii depuși la casa de economii, spre a-i investi în acțiunile noii societăți. Simplu și ingenios, nu ?

Pe de altă parte, cu ocazia prezentării la curte, trebuia rostită în acest cadru solemn și o formulă sacramentală prin care Liliputania se proclama de bunăvoie dominion imperial, potrivit paragrafului 2 din document, care glăsuiește, dacă vă amintiți, astfel:

„Aceasta corespunde și dorinței Liliputaniei, dorință transmisă prin delegați speciali".

Desigur, cititorul a înțeles că Gatina și Beloger trebuia să joace, fără voia lor, rolul delegaților speciali. În felul acesta, guvernul Westinghouse socotise să facă față presiunilor opiniei publice mondiale și cine ar fi putut obiecta ceva, dacă însăși Liliputania, de bunăvoie, se proclama dominion imperial ?

Iată-i dar pe Guliver, Gatina, Beloger lăfăindu-se în somptuoasa trăsură à la Daumont, trasă de zece minunați trăpași, toți de aceeași culoare. De o parte și de alta a străzilor erau masați zeci și zeci de mii de curioși. Cordoanele de polițiști abia reușeau să zăgăzuiască valul de lume ce amenința să se reverse peste cortegiu.

— 3 —

Sala tronului strălucea ca o diademă. Deși era ziua în amiaza mare, tradiția cerea ca luminările marilor candelabre să fie toate aprinse, iar neliniștea flăcărilor făcea ca pietrele prețioase și aurăria tronului și ale veșmintelor curtenilor să răsfringă luciri amețitoare.

Trei bătăi solemne vestiră sosirea reginei. Zumzetul care umplea vechea sală a tronului se curmă ca prin farmec. Întocmai ca Marea Roșie atinsă de toiagul biblicului Moise, s-a desfăcut în două și mulțimea curtenilor, lăsind la mijloc cale liberă pentru pașii reginei.

O dată instalată pe tron, suverana șopti ceva prințului consort care ședea alături pe taburet. Acesta la rîndul lui îi făcu un semn cît se poate de discret vicontelui Rap. Ceremonia prezentării putea să înceapă.

Înaintind în fața tronului, Rap rosti cu un glas cît mai profund — așa cum impuneau regulile stabilite cu secole în urmă — următoarele cuvinte:

„Majestate, robul dv. vestitul navigator Guliver, însoțit de delegația specială trimisă de conducerea ținutului Liliputania, așteaptă să vi se poată prosterna la augustele dv. picioare".

La care Carla Victoria Ludovica a XIV-a ridică arătătorul miinii drepte, ceea ce potrivit tradiției însemna:

„Să intre !"

Atunci tobele începură să răpăie, iar trîmbițele să sune. Acest vacarm îngrozitor dură aproape cinci minute, în care timp toți cei de față în frunte cu regina păstrară o neclintire de piatră. Apoi perdelele grele de pluș împodobite cu smaralde și safire, care ascundeau o ușă secretă, fură date de o parte și în sala tronului intrară Guliver, Gatina și Beloger.

Într-atît de mare era puterea tradiției încît, pătrunzînd în sala tronului, Guliver nici nu-și dădu la început seama că, între el și cei care se aflau aici, era o distanță de cîteva sute de ani. Regina, prințul consort și majoritatea curtenilor purtau veșminte și peruci

întocmai ca pe vremea cînd părăsise el țara și pornise în binecunoscutele călătorii.

Cu toată strictețea etichetei, prezența celor doi pitici stîrni oarecare rumoare în rîndurile curtenilor. Ceea ce dădu privirilor vicontelui Rap o neînchipuită asemănare cu ale lui Jupiter tonans în clipele de mare mînie.

Guliver se prosternă în fața tronului și sărută cu pietate pantoful suveranei. La rîndul lor, Gatina și Beloger, care fuseseră aduși de un bătrîn lacheu pe o străveche tavă de aur, se apropiară de pantoful reginei. Nefiind însă deprinși cu complicata ceremonie, ei sărutară, în loc de pantof, augustul picior aflat într-un ciorap nylon de cea mai fină calitate. Atingerea aceasta provocă o ușoară gîdilătură, și regina, neputîndu-se stăpîni, începu să hohotească subțire:

— Hi — hi — hi.

În aceeași clipă, întreaga sală a tronului fu zguduită de un rîs homeric. Protocolul cerea ca atunci cînd rîde regina să hohotească și curtenii, astfel că un rîs monstru, care aducea mai mult a nechezat și behăit, se iscă pe dată.

După trecerea acestui incident cu totul neprevăzut de meticulosul și prudentul viconte Rap, urma ca Gatina și Beloger să rostească, în calitate de delegați speciali, formula sacramentală de aderare a Liliputaniei la statutul imperiului. Ei trebuiau să repete cuvînt cu cuvînt după lordul Westinghouse textul formulei. Cu acest prilej se produse însă un al doilea incident de altă natură și cu consecințe mult mai grave.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: Guliver stătea în dreapta tronului și urmărea zîmbind cum Gatina și Beloger se străduiau să pronunțe cît mai corect cuvintele rostite în prealabil de primul servitor al reginei. Dar, spre deosebire de dumneata, iubite cititor, Guliver nu cunoștea conținutul și semnificația formulei. În mod vag i se spusese că micii oaspeți vor trebui să prezinte omagii în numele Liliputaniei. Ceea ce nu putea să-l supere cîtuși de puțin mai ales că uzanțele diplomatice impuneau manifestări de felul acesta.

Cînd luă însă cunoștință de formula rostită grav de lordul Westinghouse, zîmbetul i se șterse de pe chip. Încruntat, Guliver făcu un pas înainte. Inima-i bătu puternic. Nu, el nu putea îngădui o asemenea infamie. Cum, aceasta să-i fie răsplata datorată micilor locuitori ai Liliputaniei? Să le vîndă libertatea? Să-i transforme în sclavi? Fărădelegea trebuia oprită numaidecît!

— Dragii mei prieteni, nu repetați cuvintele lordului Westinghouse! izbucni el mînios. Voi nu știți ce mîrșăvie a fost pusă la cale.

Intervenția cu totul neașteptată a lui Guliver produse o puternică rumoare în sală.

— Ce, cine-și permite o asemenea necuviință în fața augustei noastre stăpîne? sări de la locul său baronetul de Town Hill, care îndeplinea funcția de ministru al Afacerilor Interne în guvernul majestății sale.

Consternat de cele întîmplate și care puneau în gravă primejdie planul de salvare a imperiului, lordul Westinghouse se uită întrebător la regină. Augusta stăpînă era albă de mînie. Ea șopti ceva în grabă prințului consort, care făcu un semn baronetului de Town Hill. Pe dată patru cavaleri feudali care străjuiau cu

halebardele tronul se năpustiră asupra vestitului navigator şi-l inşfăcară voiniceşte cu toată impotrivirea lui. Ameninţindu-l cu pistoale atomice de ultimul tip, scoase la iuţeală din manşetele largi ale uniformei de halebardieri, il impinseră afară din sala tronului.

— Ceremonia poate continua, şopti regina la urechea prinţului consort, care transmise urgent această inaltă dorinţă primului servitor al coroanei, lordul Westinghouse.

Reluindu-şi ţinuta marţială, primul ministru reincepu rostirea sacadată a primelor cuvinte din formula sacramentală, aşteptind să fie repetate de Gatina şi Beloger. Zadarnică aşteptare!

Nici un cuvint nu se mai desprinse de pe buzele lor. Mihniţi de cele intimplate dragului lor Guliver, ei se zidiră parcă intr-o tăcere absolută.

Furioasă, regina se ridică de pe tron şi părăsi grabnic sala, urmată de prinţul consort. Vicontele Rap incercă să salveze aparenţele declarind că este autorizat de suverană să invite pe micii oaspeţi in apartamentele ei, unde, intr-o şedinţă intimă, va fi continuată ceremonia.

— 4 —

In timp ce in străvechiul palat regal se desfăşurau evenimentele de mai sus, in vestitul cartier de afaceri al capitalei — Blaiford — se dădea o adevărată bătălie. Bursa, această bătrină depravată, işi incerca nu fără succes puterea ei de seducţie asupra micilor *deponenţi*. Sute de femei şi bărbaţi transpirau, se inghionteau, işi rupeau hainele in imbulzeală, răguşeau strigind:

— Cumpăr acţiuni „Guliver".

Lansarea pe piaţă a acţiunilor proaspetei societăţi, concesionarea pe timp de 99 de ani a exploatării tuturor avuţiilor subterane şi terestre ale Liliputaniei se făcuseră după toate regulile artei. In privinţa aceasta, vasta experienţă a bătrinului Robert Morisson era de neinlocuit. Incă dis-de-dimineaţă, oamenii lui, camuflaţi in cumpărători, incepură să ceară acţiuni „Guliver". Astfel, pe nesimţite, cursul acestor acţiuni, abia lansate pe piaţă, făcu un apreciabil salt in sus.

Cind mai apoi micii deponenţi văzură cu propriii lor ochi in trăsura à la Daumont pe Gatina şi Beloger, au inţeles că Liliputania nu e o simplă fantezie de scriitor şi că investirea micilor lor economii in cumpărarea acţiunilor respective ar putea să fie cit se poate de rentabilă. De aceea, la numai citeva momente după trecerea cortegiului, se repeziră spre localul bursei.

Bursa nu cunoscuse incă o asemenea *afluenţă*. Oamenii, fermecaţi de mirajul ciştigului, se luptau intre ei să obţină acţiuni „Guliver", contribuind in felul acesta la creşterea nemăsurată a cursului. Dacă de dimineaţă se inregistrase o creştere de 100%, acum, la fiecare cinci minute, acţiunile creşteau cu mie la sută, atingind la inchiderea bursei un curs de-a dreptul ameţitor. Psihoza era atit de puternică, incit acei care nu izbutiră să achiziţioneze acţiuni fură cuprinşi de o adevărată deznădejde. Iar, dimpotrivă, cei care reuşiseră să cumpere măcar o singură acţiune erau imbătaţi de fericire.

Astfel, se citează cazul unui băcan, Filip Caloday, care, intors cu hainele sfişiate, răguşit şi zgiriat, dar fără nici o acţiune, s-a urcat in podul casei şi s-a spinzurat de o grindă. Alţii s-au azvir-

lit în valurile tumultoase ale fluviului care traversează capitala ori au adormit de veci înghițind otravă.

Rubrica faptelor diverse a marilor cotidiene era din belșug alimentată de sinuciderile celor care nu izbutiseră să obțină acțiuni. In schimb, fericiții posesori ai cîtorva sau chiar ai unei singure acțiuni trăiau clipe de mare bucurie.

Și aici se pot cita diferite cazuri cînd unii cumpărători au fost victimele acestei stări euforice. De pildă, un bătrîn și binecunoscut avocat, posesor a două acțiuni, a intrat într-o cîrciumă, unde, de bucurie, a chefuit două zile și două nopți, neținînd seamă de sfaturile medicilor, care, dată fiind vîrsta, îi recomandaseră un trai ponderat. Călcarea acestui consemn medical avu o tragică urmare, întrucît binecunoscutul avocat a încetat să mai fie și binecunoscut, și avocat. Moștenitorii și-au intentat reciproc procese pentru obținerea proprietății depline asupra celor două acțiuni.

Un comerciant, de asemenea, foarte cunoscut, aflînd că agentul său de bursă a izbutit să achiziționeze un pachet de 10 acțiuni, a fost lovit de apoplexie.

Mai pot fi citate și alte cazuri. Ne vom opri însă aici, fiindcă povestitorul n-ar vrea să fie învinuit de inconsecvență, adică de a nu fi respectat principiul că nu trebuie să se piardă în prea multe amănunte, care nu au o legătură directă cu povestirea.

Dacă a citat totuși aceste cazuri, a făcut-o pentru a ilustra cît de grave puteau fi consecințele incidentului petrecut la curte.

Aflarea întîmplărilor de la curte cînd Guliver refuzase să fie alături de cei care urmăreau colonizarea Liliputaniei, ar fi putut nărui întregul eșafodaj clădit cu atîta măiestrie de bătrînul Robert Morisson în complicitate cu sir William.

Ca atare, trebuia să se meargă înainte, cu orice preț.

CAPITOLUL IV

— 1 —

Ehe, e foarte ușor să scrii pe hîrtie: „Ca atare, trebuia să se meargă înainte, cu orice preț!" Realitatea a dovedit că lucrurile nu erau chiar atît de simple! După ce Guliver fusese scos cu forța din sala tronului, baronetul de Town Hill dădu dispoziții să fie dus direct în biroul său din palatul Ministerului de Interne.

In prezența lordului Westinghouse și a lui sir William, baronetul de Town Hill s-a ocupat personal de interogarea învinuitului. Nimeni nu i-ar fi putut scoate din minte că Guliver acționase din ordinul unor așa-numite forțe subversive care ar fi minat țara. Deși ipoteza era pur și simplu absurdă, ea fusese pe de-a-ntregul împărtășită de șeful guvernului și de ministrul coloniilor.

Totuși trebuia procedat cu prudență și abilitate. In definitiv, Guliver era singurul care putea să le dezvăluie drumul spre Liliputania. Pînă atunci nici o altă făptură omenească nu pusese piciorul în acest ținut, care părea a fi din poveste. Era deci foarte important să se afle mai întîi cum vor putea ajunge acolo și abia pe urmă să se ia măsurile de rigoare.

Baronetul de Town Hill era un om micuț, care umbla totdeauna cu pălărie tare și cu umbrelă. El își cîștigase mai de mult oarecare notorietate în calitate de jocheu amator, sosind al treilea la

polou în celebra cursă „Derby". Desigur, aceste aptitudini hipice nu l-ar fi îndreptățit să ocupe importantul post de ministru al Afacerilor Interne în guvernul Westinghouse. Dar, vedeți, el devenise, prin moștenire, posesorul unei imense averi mobiliare și imobiliare, devenise, tot prin succesiune, membru de vază al partidului „Tory", partid prezidat de lordul Westinghouse, și se declarase un partizan favorit al măsurilor menite să pună capăt acțiunilor așa-numite subversive. (Cititorul își închipuie — credem — ce putea înțelege baronetul prin așa-numitele acțiuni subversive.) Iată deci tot atitea motive ca Town Hill să ocupe postul pe care-l ocupa.

Apropiindu-se de Guliver, îl lăudă întîi pentru atitudinea cavalerească față de prietenii săi liliputani. În adevăr, și el, și onorații săi colegi aici de față apreciază cum se cuvine această atitudine. Totuși, dacă a avut unele obiecții de formulat, n-ar fi fost mai cuminte să le aducă în prealabil la cunoștința guvernului?

— Dar n-am știut nimic din tot ce-ați pus dv. la cale, răspunse cu indignare Guliver.

Dacă ar fi văzut cineva uimirea lui Town Hill și a onorabililor săi colegi, fără îndoială că ar fi putut crede în sinceritatea lor. Cum, mister Guliver nu aflase nimic? Asta-i nemaipomenit! Dar bine, Gatina și Beloger știau doar totul. Surprinzător cum s-au ferit de el!... Guliver le-a dăruit generoasa lui încredere și prietenie, pe cînd ei...

Guliver cunoștea însă prea bine și pe Gatina și pe Beloger, căpătase în îndelungatele lui călătorii suficientă experiență ca să-și dea seama numaidecît de copilărescul joc al lui Town Hill. Întorcîndu-i spatele, Guliver refuză să mai răspundă la vreo întrebare.

Văzînd nereușita primei lui tentative, Town Hill gîndi să folosească alte mijloace.

Mutîndu-și prizonierul în elegantul apartament de lîngă cabinetul său de lucru, el recurse la farmecele celebrei lady Goneril, considerată, pe drept cuvînt, cea mai frumoasă femeie din țară. Dar lady Goneril nu cunoștea tenacitatea vestitului navigator. Luînd într-o seară masa împreună, lady Goneril îi ceru lui Guliver, care părea într-adevăr înlănțuit de răpitoarea ei frumusețe, să-i povestească peripețiile călătoriei lui în țara piticilor.

— Frumoasă milady, mai bine decît aș putea să le înfățișez eu, a făcut-o marele meu biograf Ionnathan Swift, explică Guliver zîmbind.

— Dar dacă eu te rog, de ce nu vrei să-mi satisfaci această măruntă dorință? stărui lady Goneril privindu-l adînc în ochi și descoperindu-și ca din întîmplare unul din sculpturalii ei umeri.

Cu toate că i se părea oarecum ciudată această stăruință, Guliver consimți pînă la urmă. Era, de altfel, foarte anevoie să rămînă indiferent în fața ochilor ei tăiați parcă din lacrima gălbuie a chihlimbarului, să nu fie amețit de sidefuI carnal al umărului. Cine știe, captivat de propriile amintiri și îmbătat de minunata făptură ce-i stătea înainte, Guliver ar fi dezvăluit poate taina drumului spre Liliputania. Dar unele imprudențe și insistente întrebări ale seducătoarei Goneril l-au pus pe gînduri. Hm! povestirea lui ar putea să slujească și altor scopuri. Și, într-adevăr, așa era. În aurul ploșat al pletelor ei, lady Goneril ascundea o adevărată bijuterie tehnică: un magnetofon nu mai mare decît un pieptene de jad, dăruit de Town Hill.

Bănuiala care-i ținta urmărită de superba lui interlocutoare, Guliver s-a smuls deodată din lianele nevăzute ale farmecului ei. Speriată, lady Goneril n-a știut ce se petrece. Pentru a nu-l pierde, și-a descoperit, tot ca din intimplare, și celălalt umăr.

Dar vraja fusese destrămată. Guliver retează pe neașteptate firul povestirii.

— Nu mai pot continua, spuse el ironic.

— Dar de ce? întrebă alarmată frumoasa lady.

— Nu-mi mai amintesc drumul spre Liliputania, veni răspunsul laconic.

Constatind că nici această tentativă n-a putut dezlega limba prizonierului său, baronetul de Town Hill ținu o mică consfătuire cu șeful și cu colegul său, respectiv cu lordul Westinghouse și cu sir William. Rezultatul acestei consfătuiri s-a soldat prin hotărirea de a-l aduce pe marele savant Abraham Allridge de pe indepărtata Insulă a Florilor.

— 2 —

Biofizicianul Abraham Allridge era, ca toți marii savanți, pasionat de specialitatea lui. Incă de pe băncile liceului, ii trăsnise prin minte ideea că s-ar putea născoci un aparat care să inregistreze și să reproducă gindurile nerostite. Această idee ii veni privindu-și colegii la o oră de curs. In timp ce profesorul își măcina plăminii să se facă mai bine ințeles, figurile elevilor trădau, fără putință de tăgadă, că ei numai la ce spune profesorul nu se gindesc. La ce s-or fi gindind oare? Hm! ar fi interesant să se născocească un aparat care să inregistreze și să reproducă gindurile. Și așa se născu in mintea liceanului Allridge ideea aparatului pe care incă de pe atunci il numi „cogitofonul".

Mai tirziu, in facultate, a ințeles că problema născocirii unui asemenea aparat este extrem de complicată. Dar tot atunci a priceput că, oricit de complicată ar fi această problemă, ea nu este imposibilă și s-a pus pe lucru. După un șir nesfirșit de incercări mai mult sau mai puțin reușite, tocmai către asfințitul vieții, Abraham Allridge izbuti să-și desăvirșească aparatul, construit pe principiul captării undelor cerebrale produse de gindire și al transformării lor in unde sonore.

Vestea desăvirșirii acestui aparat produse o extraordinară vilvă. Gazetele aparținind trustului „Morisson and Morisson", care urmărea să pună mina pe secretul de fabricație, publicau pe prima pagină sub titluri senzaționale — „Glasul gindurilor", „Omul nu mai poate avea taine"... etc. — ample reportaje in legătură cu „cogitofonul".

Țara lui Guliver era mindră și bucuroasă că imaginația unui fiu al ei izbutise să imbine o asemenea nemaiintilnită unealtă de iscodire a conștiinței. Dar practica a dovedit că bucuria fusese prematură. In loc de a împrăștia asupra inimilor o suavă adiere de mulțumire, „cogitofonul" era gata să abată asupra oamenilor, și mai ales asupra celor din conducerea nobiliară a țării lui Guliver, o groaznică furtună. Din fericire, ședința solemnă a „Societății regale-imperiale de fizică", unde, in prezența suveranei și a guvernului, urma să se facă o mare demonstrație a funcționării aparatului, a fost intr-o mare măsură salvatoare.

In rotonda de marmură şi aur a societăţii se adunase, *cu mult* înainte de începerea şedinţei, întreaga protipendadă a ţării. Erau de faţă şi reprezentanţii de seamă ai ştiinţelor, precum şi comandantul *flotei şi armatei, lordul Grom şi şeful suprem al bisericii*, monseniorul de Seymour.

Abraham Allridge, care de felul lui nu ţinea prea mult la asemenea *manifestări* solemne (maimuţării, după cum le spunea el), era din cale afară de nerăbdător. Voia să sfîrşească mai degrabă demonstraţia, să se înapoieze în laborator. Cînd suverana Iohana Barbara a III-a, mătuşa reginei despre care am vorbit în paginile anterioare, ridică degetul miinii drepte în semn că demonstraţia poate începe, Allridge se apropie de aparat şi-l puse în funcţiune. Se făcu deodată o linişte mare. Fiecare îşi ţinea pînă şi respiraţia ca să poată urmări mai bine demonstraţia. Atunci, spre stupoarea celor aflaţi la şedinţă, se auzi, încet, la început, dar pe urmă mai tare şi cît se poate de distinct, gîndul primului aghiotant al reginei, *tînărul general Thomson, despre care se spunea că-i şi primul* ei favorit:

— Ia te uită la coţofana asta bătrînă de regină, nici aici nu-mi dă pace. M-a călcat pe picior şi acum îmi face semn cu ochiul.

La numai cîteva clipe, gîndul reginei îl admonesta pe frumo*sul general*.

— Măgarul de Thomson nici nu mă priveşte, deşi l-am făcut cîteva semne. S-o fi încurcat iarăşi cu vreo dansatoare. Las' că-l aranjez eu, îl fac din nou sublocotenent!

Oricine-şi poate închipui uluiala şi larma care au urmat...

Regina, ca şi cum ar fi fost surprinsă nudă, începu să tremure şi să ţipe piţigăiat: „Ce e? Ce-i asta? Opriţi aparatul!!"

Şi aparatul a fost oprit numaidecît. Nu însă îndeajuns de repede ca să nu reproducă şi *gîndul fostului prim-aghiotant* şi prim-favorit al reginei, marchizul de Colly:

— Bine-i face Thomson scorpiei regale. Eu n-am mai fost bun...

Bineînţeles, demonstraţia n-a mai continuat. Toţi erau bucuroşi să plece mai degrabă. Nu mult după aceasta, regina abdică în favoarea *nepoatei ei Carla Victoria Alexandra Ludovica*. Allridge fu deportat pe Insula Florilor, numită astfel fiindcă sirma încărcată cu electricitate care împrejmuia insula era camuflată sub ghirlande de flori.

Consiliul episcopilor adunaţi la sfînta mănăstire de pe Muntele Powell, sub conducerea monseniorului de Seymour, edictă o bulă prin care declara „cogitofonul" drept instrument al diavolului şi afurisea pe cei care îl vor folosi. Gazetele nu mai avură voie să amintească nimic în legătură cu „cogitofonul". Totuşi, fiindcă opinia publică mondială se întreba tulburată ce s-a făcut cu Allridge şi cu aparatul său, guvernul crezu de cuviinţă s-o liniştească publicînd un comunicat. Acesta anunţă laconic că savantul Allridge, în compania altor savanţi, lucrează la o importantă descoperire. Cît priveşte „cogitofonul", el va fi *perfecţionat în asemenea* măsură încît să i se poată ridica anatema. Atît.

— 3 —

Ani şi ani, Allridge trăise pe Insula Florilor. Într-adevăr, în compania altor savanţi. Dar şi aceştia, ca şi inventatorul „cogi-

tofonului", ispăşeau vini imaginare, considerate totuşi de către conducătorii ţării lui Gulliver ca grave atentate la ordinea imperiului.

Fiecare işi avea povestea lui interesantă şi tristă în acelaşi timp. Printre numeroşii invăţaţi se afla profesorul Mitchell, descoperitorul luminii veşnice. Descoperirea lui consta intr-un sistem de combustiune in care cărbunele devenea fum, iar fumul, ca pasărea Phoenix, redevenea cărbune, intr-un circuit neintrerupt. Sistemul lui Mitchell ar fi putut foarte uşor să inlocuiască sistemul de iluminat electric. Or, tocmai aceasta a fost pierzania lui. Trustul „Norman Fieding Lemoory", punind mina pe brevetul de invenţie al lui Mitchell, intrase in luptă cu trustul „Morisson and Morisson", concesionarul pe timp de 99 de ani al iluminatului electric. Pină la urmă, cele două mari trusturi s-au înţeles. Iar, in vreme ce Robert Morisson ciocnea paharul cu Harry Fieding la banchetul care a urmat după înţelegerea intervenită, savantul profesor James Mitchell călătorea spre Insula Florilor, păzit de o puternică gardă, ca un tilhar de drumul mare. Pe insulă se mai afla şi tinăra invăţată Clara Cooper. Nici povestea ei nu era mai puţin tristă. Ea fusese asistenta marelui om de ştiinţă Allan Bruce, descoperitorul metodei de a produce ploaia artificială.

Dar strălucitele experienţe ale lui Bruce ameninţau să ruineze *puternica firmă importatoare de cereale „Sam Vanghelis et Comp."*.

Lupta pe care o pornise „Sam Vanghelis et Comp." împotriva ploii artificiale a luat cele mai violente forme. Şi azi stăruie incă bănuiala că accidentul de maşină de pe urma căruia Allan Bruce a decedat in plină vigoare creatoare n-a fost intimplător, ci pus la cale de mai sus pomenita firmă.

Clara Cooper aflată in maşină, alături de maestrul ei, a scăpat cu viaţa. Dar, la puţine zile după această dramatică întimplare, a fost răpită de la domiciliu şi s-a pomenit pe Insula Florilor, în compania altor savanţi.

Cam tot in aceeşi vreme a avut loc un proces senzaţional in care învăţatul Robinson a fost acuzat de vrăjitorie. Acest mare cercetător izbutise să atribuie ochiului omenesc proprietăţile razelor Roentgen cu ajutorul unor ochelari electronici.

Astfel, purtătorii acestor ochelari puteau vedea acul în claia cu fin, se descurcau în cea mai completă beznă tot aşa de bine ca şi ziua in amiaza mare şi aveau putinţa să străbată cu privirea cele mai groase ziduri, colectînd imaginile uneori picante ale oamenilor care se ştiu neobservaţi. Sentinţa tribunalului il declarase pe Robinson vrăjitor, statornicind pe cale de jurispendenţă că întunericul trebuie să rămină întuneric, iar zidurile — ziduri.

Urmarea acestui proces a fost deportarea lui Robinson pe Insula Florilor, spre satisfacţia companiei „Electra", foarte mare producătoare de aparate medicale Roentgen, companie aparţinînd trustului „Morisson and Morisson".

Se mai afla pe insulă doctorul Lambert, un om vesel şi foarte glumeţ, care descoperise remediul impotriva beţiei şi fumatului. O simplă injecţie cu substanţa „Antibuvin" şi „Antifumin" te vindeca pentru totdeauna de aceste păcătoase slăbiciuni omeneşti. Chiar in ziua cînd „Antibuvinul" şi „Antifuminul" urmau să fie puse in vinzare, o dispoziţie venită chiar de la curte hotări interzicerea lor.

Trebuie să spunem că de data aceasta trustul „Norman Fiedling Lemoory" lucrase mai bine decît trustul „Morisson and Morisson". Morisson pusese mîna pe descoperirea doctorului Lambert cu intenția de a da o lovitură mortală trustului advers, concesionar exclusiv al tutunului și alcoolului în țara lui Guliver.

Lovitura însă nu reuși, fiindcă Harry Fiedling oferise suveranei o importantă sumă pentru operele ei caritabile, iar primul aghiotant și favorit, generalul Thomson, primise un important pachet al societății „Tutunul și alcoolul".

Ca pe viitor să nu se ivească alte complicații neprevăzute, foarte glumețul doctor Lambert luă drumul Insulei Florilor spre a-și distra confrații cu spiritele lui savuroase.

Ar fi obositor poate să înșirăm aici pomelnicul tuturor oamenilor de știință care populau Insula Florilor. Dacă cercetările lor puneau în primejdie interesele marilor trusturi, toți acești savanți deveneau dușmani ai imperiului.

Vom reproduce poate, cu alt prilej, unele fragmente din zguduitorul *reportaj* al reputatului ziarist *Jimmy Dodge* intitulat „Republica învățaților", în care sînt descrise condițiile grele de viață ale deportaților de pe Insula Florilor. Acum punem punct acestei *mici digresiuni — poate nu lipsită de interes —* și revenim la povestirea noastră.

— 4 —

Cititorul a căpătat în sfîrșit, răspuns întrebării sale „de ce a fost necesară aducerea din depărtare a lui Abraham Allridge". „Cogitofonul" urma să săvîrșească ceea ce nu reușise nici abilitatea lui Town Hill, nici farmecele lady-ei Goneril.

Da! Cu ajutorul acestui aparat trebuiau aflate gîndurile lui Guliver și o dată cu ele, mult învăluita cale spre Liliputania.

Plecarea lui Abraham Allridge din Insula Florilor aprinsese în sufletele deportaților mari și învolburate vîlvătăi de speranțe. Era oare vestirea unor zile mai bune? Cine putea răspunde? Dar faptul că după trecerea atîtor ani unul dintre ei fusese rechemat la viață îndreptățea cele mai optimiste așteptări.

Numai glumețul doctor Lambert, căruia asprimea vremurilor nu i-au răzuit din suflet buna dispoziție, făcu un comentariu mai puțin optimist, dar care fu considerat ca o glumă neizbutită. Petrecîndu-l la debarcader împreună cu întreaga colonie a Insulei Florilor, Lambert îi spuse rîzînd:

— Iubite maestre, dacă va fi să te înapoiezi în mijlocul nostru, noi te vom primi oricînd cu dragoste și respect. Și nu uita să-mi aduci cîteva sticle de vin ales și cîteva pachete cu otrava nicotinei.

Pasămite, de cînd fusese adus pe insulă, descoperitorul „Antibuvinului" și „Antifuminului" devenise un strașnic consumator de băuturi alcoolice și un și mai strașnic fumător de trabucuri, pe care însă nu și le putea procura decît cu mari greutăți.

Clara Cooper, oferindu-i un modest buchet de flori de cîmp, ținu să risipească impresia produsă de cuvintele lui Lambert.

— Scumpe maestre, prin flori natura alintă pe oameni. Primiți acest modest omagiu din partea tovarășilor de clipe grele, acum, cînd, în sfîrșit, porniți către clipele bune.

Allridge avea'o fire emotivă. Sărbătorescul corteglu care-l însoţise pînă la debarcader il făcu să plîngă ca un prunc. Şi, desigur, emoţionanta clipă a despărţirii s-ar fi prelungit dacă Jimmy Baxter (şelul de cabinet al lui Town Hill), care primise însărcinarea do a-l aduce de pe insulă, nu l-ar fi zorit.

— N-am să vă uit! Am să lupt pentru voi! le strigă cu ochii plini de lacrimi Allridge.

Şi, intr-adevăr, dacă ar fi avut prilejul, ar fi luptat din răsputeri pentru libertatea acelora care, ca şi el, fuseseră pe nedrept deportaţi in această indepărtată insulă. Toată vremea, in vasul care-l ducea către metropolă, se gîndea la cuvintele Clarei Cooper: „Prin flori, natura alintă pe oameni"... Fermecătoare cuvinte. Ele adeveresc că marii cercetători, pentru a corespunde nobilei lor misiuni, trebuie să fie inainte de toate poeţi care preţuiesc şi iubesc darurile vieţii... Din păcate, starea euforică a lui Abraham Allridge fu repede spulberată. Introdus in cabinetul lui Town Hill, acesta ii intrebă, fără ocoluri diplomatice, dacă ar putea pune din nou in funcţiune „cogitofonul".

— Fireşte, fireşte, exclamă fericit Allridge. Dar cu o singură condiţie: să fie eliberaţi captivii de pe Insula Florilor.

Town Hill il privi indelung. Iar dacă „cogitofonul" s-ar fi aflat acolo, în stare de funcţiune, Allridge ar fi putut să-l audă gîndul nerostit: „E nebun bătrinul acesta! Auzi ce-i trăsneşte prin minte!".

Town Hill, ca de obicei, rosti însă cu totul altceva decit ceea ce gîndea.

— Vom mai sta de vorbă în această privinţă. Insăşi prezenţa dv. aici e cea mai concludentă dovadă a bunelor noastre intenţii.

Cind însă Town Hill ii infăţişă de data aceasta In fraze abil construite în ce scop urma să fie folosit „cogitofonul", Allridge simţi că se aprinde de indignare şi de minie.

— Nu, aceasta n-o voi face niciodată, chiar dacă trebuie să-mi sacrific dragii mei prieteni de pe insulă! Cum imi puteţi cere să fur gindurile unui om in vederea inrobirii unui popor?

— Dar nu e vorba de inrobire, ci de o adeziune liber consimţită.

— Destul! Vorbele dv. n-au pentru mine nici o valoare.

Toate stăruinţele fură zadarnice. Abraham Allridge rămase intransigent. Nici un argument nu l-a putut indupleca.

Town Hill spumega de furie. Fusese încredinţat că a-l convinge pe Abraham Allridge, după suferinţele indurate pe insulă, era o joacă de copil. Cind colo, poftim, bătrinul se îndărătnicea in principii morale. Furia lui Town Hill crescu şi mai mult cind, obligat să-i aducă la cunoştinţă lordului Westinghouse eşecul misiunii sale, acesta strîmbă din nas şi-l dojeni astfel:

— Eşti mai bun jocheu decit ministru al Afacerilor Interne.

După acest bobirnac, nu răminea decit ca previziunea doctorului Lambert să capete o dramatică şi rapidă confirmare.

La mai puţin de 24 de ore după plecarea lui din Insula Florilor, Abraham Allridge se intorcea in mijlocul nefericiţilor săi prieteni. Pe traiectoria unei nopţi şi a unei zile imbătrinise cu ani. Şi dacă nu i-a putut aduce doctorului Lambert nici ţigările, nici sticlele cu vin, in schimb nu venise singur. Un nou captiv fu debarcat o dată cu el. Era Guliver.

CAPITOLUL V

— I —

Personajul de care ne vom ocupa in acest capitol este un medic care a fost mistuit cindva de o fierbinte pasiune ştiinţifică şi care, datorită acestei pasiuni redeşteptate, a izbutit să redea vieţii pe Guliver, pe Gatina şi Beloger. Da, cititorul a ghicit! E vorba de doctorul Sam Batle.

Faţă de acest încărunţit medic, cei doi pitici au început să nutrească o vie şi caldă prietenie. Era, de altfel, singurul din întregul echipaj al vasului explorator „Victory IV“ căruia i se mai îngăduia să-şi viziteze micii prieteni. Nici măcar cei doi iscusiţi mateloţi Mac Intyre, tatăl şi fiul, nu se bucurau de privilegiul pe care-l avea doctorul Batle de a fi mereu în preajma lor.

La început, Robert Morisson găsi că n-ar fi nimerite nici vizitele lui Batle. Nu prea avea încredere în el. Dar cum acest medic fusese, într-un anumit fel, cel de-al doilea „creator“ al Gatinei şi al lui Beloger, consiliul ştiinţific al fundaţiei „Morisson“ opină că ar fi cel mai potrivit să vegheze asupra sănătăţii celor doi liliputani. Astfel, Morisson se văzu nevoit să cedeze, mai ales că şi Town Hill stăruise pentru Batle. Să nu uităm: din clipa în care fuseseră lansate acţiunile societăţii „Guliver and Comp.“ şi din clipa în care Guliver refuzase să fie părtaş la jefuirea Liliputaniei, prezenţa fizică a celor doi pitici constituia unica bază materială pe care se înălţa întregul eşafodaj construit de Robert Morisson şi sir William.

De îndată ce Gatina şi Beloger îşi făceau apariţia pe străzile capitalei, cursul acţiunilor „Guliver and Comp.“ înregistra noi şi importante salturi în sus. Era de neînchipuit cum simpla lor prezenţă isca o adevărată febră in lumea oamenilor care jucau la bursă. Se repezeau la bursă şi din nou se înverşunau unii împotriva celorlalţi, pentru obţinerea unor noi acţiuni sau măcar a unor acţiuni-pui. (Acţiunile-pui sint o diabolică invenţie a financiarilor de tipul lui Robert Morisson, pentru a goli cu totul buzunarele nefericiţilor acţionari mărunţi, adică sint o a doua emisiune de acţiuni, numite gingaş: puii celor dintîi.)

Grija pentru sănătatea Gatinei şi a lui Beloger apărea deci mai mult decît legitimă. Imaginaţi-vă, un simplu şi nevinovat strănut ar fi putut dezlănţui o adevărată catastrofă la bursă! Şi oare cine ar fi fost mai indicat să le vegheze sănătatea dacă nu chiar acela care-i smulsese din încremenirea somnului de veacuri!?

De altfel, doctorul Batle le salvase viaţa şi în următoarea împrejurare: în memorabila zi cind s-au prezentat la curte şi a avut loc penibilul incident relatat, după plecarea furtunoasă a reginei, Gatina şi Beloger au fost luaţi in primire de vicontele Rap şi ciocniţi brutal cu capul de pereţi. Tensiunea nervoasă a vicontelui îşi găsise astfel o supapă care ar fi provocat, fără îndoială, sfîrşitul celor doi pitici dacă nu ar fi intervenit la timp Robert Morisson.

— Opreşte-te, viconte! Nu-i ucide! Avem nevoie de ei!

Cuvinte salvatoare! Da, aveau nevoie de ei!

Privegheaţi zi şi noapte de doctorul Batle, piticii s-au întremat încetul cu încetul după puternicele comoţii provocate de contactul

cu pereții. Dreptatea lui Morisson se dovedi în micile scăderi ale cursului acțiunilor „Guliver and Comp.", produse în timpul bolii și convalescenței celor doi accidentați. Insănătoșiți și reapăruți pe străzile capitalei, cursul acțiunilor se ridică din nou.

Datorită acestui complex de împrejurări, doctorul Batle avea putința să fie oricînd cu micii lui pacienți. Aceștia locuiau într-un somptuos apartament care era totodată o straşnică temniță. Erau permanent păziți și supravegheați. Intre Batle și pitici se statornicise raporturi atît de cordiale, încît după dispariția lui Guliver, încăruntitul medic devenise duhovnicul căruia micii prizonieri îi încredințau toate mărunțele și marile ofrande ale sufletului lor.

Batle le aducea, aproape de fiecare dată, cîte un dar din partea celor doi Mac Intyre, în afară de darurile pe care el insuși simțea nevoia să le ofere. Il desfăta să stea la lungi taifasuri cu el, îl desfăta să-i privească, să le asculte graiul ca un ciripit. Rămînea adesea uimit de spiritul judicios al observațiilor lui Beloger și de spontaneitatea Gatinei.

Piticii începură să prețuiască la adevărata valoare pe toți cei care se erijau, chipurile, în frații lor mai mari: pe lord Westinghouse, sir William, Rap, Town Hill și alții. Și erau cuprinși de scîrbă și de indignare ori de cîte ori Robert Morisson, cîntărindu-i în palmă, cu patima pentru arginți a unui zaraf, îi alinta invariabil cu aceleași cuvinte:

— Ehei, puișorii tatii, nici nu știți cîte părăluțe meritați voi...

Gatina, care între timp citise unele dintre operele de seamă ale literaturii universale, îl poreclise Shylok, după numele celebrului personaj al lui Shakespeare. De altfel, ea găsise o poreclă pentru fiecare: de pildă, gravului sir William, care avea o figură bovină, îi spunea Apis, după cunoscuta divinitate cornută egipteană; lordului Westinghouse, datorită cheliei proeminente și a vidului de sub ea: „Locul viran"; iar lui Town Hill: „Mîrțoaga", avînd în vedere pasiunea acestui gentleman pentru călărie.

— 2 —

Dispariția lui Guliver tulburase cu totul apele limpezi ale sufletului celor doi liliputani. Nu era zi în care să nu-l întrebe pe Batle:

— Spune-ne ce se aude, ce se știe despre dragul nostru Guliver?

Batle ce putea să le răspundă? Prea multe nu știa nici el. Dar, cunoscînd din chiar povestirea Gatinei și a lui Beloger incidentul de la palat, își dădea seama că pe prietenul lor nu-l așteaptă clipe însorite. Dimpotrivă, dat fiind ferocitatea lui Town Hill, puteau fi făcute cele mai pesimiste presupuneri.

Totuși, față de Gatina și Beloger, înfățișa situația lui Guliver cît mai înfloritoare. Brodase cu arniciul fanteziei un fel de istorie în care Guliver juca rolul de seamă, o nouă călătorie în care se avîntase vestitul navigator, din care pricină lipsea de atîta vreme din preajma lor. Veștile trimise din această misterioasă călătorie erau întotdeauna excelente și cuprindeau, fără greș, un salut prietenesc pentru Gatina și Beloger.

Ce-l îndemna oare pe doctorul Batle să le tăinuiască adevărul? O firească și caldă simpatie față de cei doi pitici, va spune,

pe bună dreptate, cititorul. Dar nu era numai atît. Urmărea să facă din cei doi pitici obiectul unor interesante experienţe ştiinţifice. Mistuitoarea pasiune pentru ştiinţă redeşteptată în încăruntitul medic îi dădea ghes să încerce a face din Gatina şi Beloger oameni de statură obişnuită. Da, da, ca mine şi ca dumneata, cititorule. În acest scop, născocise un preparat din extract glandular. O condiţie de neînlăturat a reuşitei acestor experienţe trebuia să fie starea de permanentă voie bună a pacienţilor săi. Iată de ce se străduia să le aducă, o dată cu prezenţa lui, şi veştile, totdeauna excelente, despre prietenul lor drag, Guliver.

La început, cînd abia îi încolţise în minte această idee, Batle socoti nimerit să păstreze pentru sine secretul încercărilor lui. Nici chiar Gatina şi Beloger nu trebuia să ştie nimic. Mai pe urmă, cînd produsul putea fi administrat, conştiinţa nu-l dădu pace. Nu, nu era bine să întreprindă ceva împotriva voinţei pacienţilor lui. Să-i întrebe, poate Gatina şi Beloger ar fi vrut să rămînă mai departe pitici.

Intr-o dimineaţă, după nelipsita vizită a lui Robert Morisson, profitînd de faptul că erau singuri, îi întrebă în mare taină dacă ar consimţi să devină şi ei oameni ca toţi oamenii din ţara lui Guliver. Bucuria cu care cei doi pitici s-au năpustit să-i mîngîie nasul, urechile, sprîncenele, fericirea care se citea limpede pe chipurile lor au constituit răspunsul la întrebarea pusă.

— Cum, cum s-ar putea oare să ajungem ca dumneata? nu le venea să creadă celor doi pitici.

— Ca mine ori poate chiar mai înalţi decît mine, răspunse zîmbind Batle, care nu era prea arătos.

— Dar cum, prin ce mijloace?

Atunci Batle le arătă ce au de făcut: să soarbă în fiecare dimineaţă cîte o linguriţă din licoarea pe care le-o adusese. Sticiuţa trebuia însă pitită bine, ca nu cumva Robert Morisson ori Town Hill să dea peste ea. Ar fi fost vai şi amar de el, de-ar fi descoperit-o.

Inainte însă de a le da să soarbă din licoare, era bine să se mai gîndească dacă, o dată deveniţi oameni ca toţi oamenii, nu vor fi cuprinşi de păreri de rău... Atunci Beloger îi dădu un răspuns care-l uimi pe încăruntitul medic Batle:

— Iubite prietene, trebuie să ştii că nu o dată Gatina şi cu mine am fost cuprinşi de o negrăită nostalgie faţă de patria noastră — Liliputania. Bolta plină de nestematele nopţii ori mîngîiată de petalele învăpăiate ale răsăritului ne aprindea în inimi amintirea cerului drag al patriei. Noi n-am mai văzut acest cer de multă, foarte multă vreme, dar nu ne pierdusem nădejdea de a-l revedea, atîta timp cît Guliver fusese alături de noi. Dar Guliver a dispărut! Unde? Nu se ştie...

— Ba da, se ştie, protestă Batle. V-am spus că...

— Nici vorbă, ne-ai spus, îl întrerupse Beloger zîmbind, că-i undeva într-o călătorie. Pentru a nu te dezamăgi, te-am lăsat să crezi că noi nu ne îndoim de spusele dumitale. Dar din prima clipă am înţeles că-i o născocire...

— Aţi înţeles? făcu Batle uimit.

— Am înţeles... Ei bine, Guliver dispărut, drumul spre patrie ni-e cu desăvîrşire închis. Cine, în afară de el, ar fi putut să ne călăuzească, pe calea apelor, pe calea de gheaţă şi foc, spre Liliputania-

tania? Vai nouă, nimeni, nimeni... Iată de ce ţara lui Guliver trebuie să devină o a doua noastră patrie. Iată de ce în această a doua patrie, în care se găsesc, pe lingă inimile îngheţate ale nobililor ei cîrmuitori, inimile clocotitoare ale unor făpturi minunate ca dumneata, ca prietenii noştri Mac Intyre şi ca mulţi alţii, noi trebuie să fim aşa cum sînteţi şi voi. Dacă Guliver trăieşte, ne va fi mai uşor să luptăm pentru salvarea lui. Pitici fiind, oricine ar putea să ne identifice şi să ne împiedice. Aşadar, iubite şi preţuit prieten, să nu mai pierdem timpul... Noi sîntem bucuroşi să putem deveni, cu o clipă mai devreme, oameni ca Guliver şi ca dumneata. Nu-i aşa, Gatina?

— Da, răspunse frumoasa Gatina. Totul ne povăţuieşte să nu pierdem timpul. Haide, doctore dragă, dă-ne mai degrabă licoarea dumitale minunată!

Doctorul era din cale afară de tulburat. Îi tremurau atît de puternic mîinile din pricina emoţiei, încît vărsă o bună parte din conţinutul sticluţei atunci cînd umplu prima linguriţă.

— 3 —

Tratamentul se desfăşura în cele mai bune condiţii. Batle le dădea zilnic, în mare taină, o doză din preparatul său. Apoi îi măsura cu centimetrul: progresele erau infime, dar ele existau. Într-o săptămînă crescuseră cu doi milimetri.

Tocmai datorită acestei creşteri extrem de lente, nici „Shylok", nici „Apis", nici „Locul viran", şi nici „Mîrţoaga" nu şi-au dat seama că se întîmplă ceva extraordinar cu Gatina şi Beloger. Pe Town Hill îl surprinse numai schimbarea bruscă a dispoziţiei lor sufleteşti. De unde înainte erau într-o stare de permanentă irascibilitate, nu răspundeau la întrebări, se zbăteau atunci cînd erau scoşi la plimbare, dintr-o dată deveniseră veseli, glumeţi şi-şi petreceau toată vremea citind. Town Hill puse această schimbare pe seama îngrijirilor deosebite date de Batle şi se felicită că, urmînd sfatul consiliului ştiinţific al fundaţiei „Morisson", îl menţinuse ca medic curant împotriva părerii lui Robert Morisson.

Lucrurile ar fi rămas poate multă vreme nedescoperite, dacă simţurile bătrînului financiar — cu toată vîrsta lui înaintată — n-ar fi funcţionat perfect. După cum am mai arătat, Robert Morisson îşi făcuse obiceiul ca, în fiecare dimineaţă, după ce lua cunoştinţă de cursul acţiunilor, să se oprească la Gatina şi Beloger. Acest popas cotidian îşi avea explicaţia lui psihologică. Morisson simţea nevoia să se asigure că ei există, că sînt sănătoşi şi că astfel nimic n-ar putea primejdui eşafodajul societăţii „Guliver and Comp."

Dacă speculaţiile lui impuneau o uşoară scădere a cursului acţiunilor, el hotăra ca piticii să nu părăsească apartamentul cîteva zile. Dacă, dimpotrivă, urmărea o nouă urcare, el ordona ca piticii să fie cît mai mult plimbaţi pe străzile capitalei. Indiferent însă de natura dispoziţiilor date, Morisson se apropia în fiecare dimineaţă, aproape sufocat de emoţie, de Gatina şi Beloger. Chipul său de culoarea vechilor pergamente, se încreţea într-un zîmbet de supremă fericire.

Luîndu-i uşurel în palmă şi privindu-i cu dragostea cu care un harpagon îşi priveşte aurul, îi alinta ca de obicei:

— Ehei, puişorii tatii, nici nu ştiţi cîte părăluţe meritaţi voi...

Intr-o dimineaţă, tot cintărindu-i aşa în palmă, i se păru că sînt mai grei.

— Ce-i cu voi, puişorii tatii, v-aţi îngrăşat?

Examinindu-i mai bine, constată că nu se îngrăşaseră defel...

— Ei, drăcie, şi totuşi eu nu mă-nşel, cîntăriţi mai greu. Nu cumva aţi crescut?

Cuprins de panică, Morisson hotărî să fie măsuraţi în fiecare zi, ba chiar de mai multe ori pe zi. Şi rezultatul acestor măsurători îi confirmă bănuiala: piticii creşteau încet, dar creşteau... În curînd lumea nu va mai crede în existenţa Liliputaniei şi atunci gata! Ruina e inevitabilă. Creşterea lor neaşteptată îl îngrozi, dar în acelaşi timp îl nedumeri: „Cum aşa, hodoronc tronc, au început să crească?"

Fură consultate cele mai competente capacităţi medicale, iar părerile emise se ciocneau cap în cap. De pildă, profesorul Wodrow opina că această creştere se datora acţiunii somnului prelungit. Profesorul Randolphe era însă de altă părere. El era încredinţat că numai condiţiile climaterice în care erau obligaţi să trăiască, care difereau de cele ale Liliputaniei, acţionează asupra organismului piticilor.

— Sînteţi cu toţii nişte nepricepuţi! tună Robert Morisson. Aţi făcut vreo analiză să vedeţi dacă nu-i vreo mînă „criminală"?

Analizele confirmară ipotezele bătrînului financiar. În dejecţiuni s-au găsit urme neasimilate din preparatul doctorului Batle. Pentru Robert Morisson nu mai încăpea nici o umbră de îndoială. Vinovatul era Batle. Nimic nu-l putea sustrage acestei acuzaţii. El era singurul medic care-i îngrijea pe pitici.

Cînd Town Hill fu încunoştinţat că tocmai doctorul Batle, pe care el îl susţinuse, este în mod neîndoios autorul acestei acţiuni „criminale", fu cuprins de o asemenea furie, încît, părăsindu-şi în grabă biroul, se repezi, fără pălărie şi umbrelă, spre apartamentul piticilor, unde nădăjduia să-l găsească pe încăruntitul medic. Nu se înşelase. Batle era acolo. Năpustindu-se cu o agilitate, care amintea ascendenţa omului pe scară biologică, Town Hill îşi înfipse cu o poftă de vampir dinţii în nasul lui Batle, aşa cum avea obiceiul să se răfuiască cu aceia care îl scoteau din sărite.

Şi povestitorul poate afirma cu toată seriozitatea că Sam Batle ar fi rămas fără nas, dacă Robert Morisson nu l-ar fi zgîlţîit cu putere pe Town Hill şi nu i-ar fi răcnit în urechi o constatare care-l cutremură:

— Ce-ai făcut, nenorocitule! Ai lăsat uşa deschisă şi au dispărut piticii.

CAPITOLUL VI

— 1 —

Neaşteptata dispariţie a piticilor produse o adevărată derută în cercul înalţilor slujitori ai imperiului. Chiar regina-împărăteasă, aflînd această teribilă veste, fu cuprinsă de o adevărată criză de desperare. Criza se manifestase la început prin ţipete, apoi prin lovirea gravă a prinţului consort cu obiectele pe care le avea la îndemînă, printre care un foarfece extrem de ascuţit, un splendid vas de porţelan de Sèvres şi un pantof cu toc Louis XV.

Lordul Westinghouse fu, la rindul său, atins de o gravă migrenă. Astfel, timp de mai multe zile, nu putu să folosească distinsul său „loc viran". Sir William, in schimb, enervat peste măsură, contrar obiceiului, incepu să gindească și ceru inlocuirea neintirziată a lui Town Hill din funcția de ministru al Afacerilor Interne. Cit despre acesta, ca să-și ridice moralul prăbușit de nenumăratele eșecuri, se apucă să soarbă cele mai piparate amestecuri de băuturi alcoolice, iar la o oră după acest exercițiu sforăia cu capul pe masă. Vicontele Rap, trimis de suverană să afle vești in legătură cu rezultatul cercetărilor intreprinse, găsindu-l pe Town Hill în această deplorabilă stare, nu se putu abține să nu-l ciocnească de citeva ori cu capul de cristalul luxosului său birou, care-i servea drept pernă. Clocotind de minie, vicontele Rap se asocie numaidecit la propunerea ca Town Hill să fie înlocuit și prezentă suveranei un amănunțit raport in acest sens.

Chiar și Robert Morisson, pe care calmul nu-l părăsea cu *ușurință, se simți la început incolăcit de șerpii* deznădejdii. Ore de-a rindul ședea cu privirile ațintite in gol. Din cind în cind, un prelung oftat, care amintea șuieratul depărtat al unei locomotive, ieșea din pieptul lui bătrin și slăbănog. Atunci mormăia aceste cuvinte:

— Sint ruinat! Sint ruinat!

Totuși Robert Morisson fu primul care-și recăpătă singele rece. Trebuia să impiedice ruina, și in acest scop imperativul suprem cerea ca opinia publică să nu afle de fuga piticilor. În același timp, urma să se intreprindă cele mai intense, dar și cele mai tainice investigații pentru regăsirea lor. Stărui și el ca Town Hill să fie de indată inlocuit, intrucit dovedise o totală incapacitate. Ba, considerindu-l ca principal vinovat, ceru sancționarea lui. Dar nu o sancțiune oarecare, doar spre a se da satisfacție vicontelui Rap ori lui sir William. Era vorba de altceva. Town Hill trebuia mai degrabă indepărtat, pentru ca nu cumva indiscreția lui vindicativă să compromită noul plan de acțiune. Și Robert Morisson socotea că locul cel mai potrivit pentru Town Hill ar fi fost Insula Florilor.

Numai opunerea categorică a lordului Westinghouse l-a salvat pe fostul ministru de Interne de deportarea pe această blestemată insulă. El fu surghiunit la mănăstirea „Sfinta Clara", ridicată în secolul al XII-lea în îndepărtatul comitat Rudesfort. Din *fericire, fiind o mănăstire de milostive călugărițe, surghiunul a fost* suportat in cele mai bune condiții. La numai o zi după plecarea forțată a lui Town Hill, un scurt comunicat vestea că, acesta imbolnăvindu-se, interimatul Ministerului Afacerilor Interne fusese *preluat de sir William, ministrul Coloniilor.*

— 2 —

In timp ce, instalat la Ministerul Afacerilor Interne, sir William primea tot felul de rapoarte personale, telefonice, radiofonice, televizate care il vesteau cum că organele in subordine s-ar afla pe urmele celor dispăruți, dar că pină în prezent nu pot comunica nimic precis și concret, ce se petrecea cu Gatina și Beloger?

Aici e poate cazul să arătăm cititorului cum au reușit ei să

fugă din somptuosul apartament, care era în același timp și o bine ferecată temniță. Așadar, cînd Town Hill se repezi să înfulece nasul încărunțitului medic Sam Batle, Gatina și Beloger au căutat să împiedice cu orice preț acest oribil festin.

Dar ce pot oare puterile cu totul de neluat în seamă a doi pitici, fie ei și foarte inimoși, față de dezlănțuirea furiei unui gentleman cu reminiscențe de animal carnasier? Batle, observînd ușa rămasă deschisă în urma intrării vijelioase a lui Town Hill, înainte de a se rostogoli pe covor cu adversarul său, le-a strigat:

— *Ușa-i deschisă. Fugiți! Fugiți!*

Ceea ce piticii nu întîrziară să facă. Deși pasul lor de furnică nu putea fi asemuit cu pasul unui alergător de cros, trebuie să subliniem că ieșirea lor pe coridor a însemnat un adevărat record mondial.

Dar pe coridor încremeniră înspăimîntați. Robert Morisson se îndrepta agitat spre apartamentul lor. Fără a mai sta pe gînduri, piticii *se băgară sub covorul, gros și moale, în care* se scufundau pașii lui Morisson. Din fericire, au scăpat nezdrobiți de călcătura acestuia, dar ieșiră aproape înăbușiți de praf.

Acum, după ce evadaseră din apartament, se punea problema *strecurării afară din imobil. Hm! Problemă destul de anevoioasă,* întrucît la capătul coridorului străjuia o gardă aflată sub comanda directă a colonelului Shelton, mai-marele peste poliția metropolitană.

Shelton, care-l însoțise pe Town Hill, asculta tocmai raportul plutonului de serviciu. După asigurările acestuia, totul era în deplină ordine. Shelton își scoase chipiul și-l puse deoparte pe un fotoliu. Iar alături, deschisă, era tașca, vestita lui tașcă, din piele de crocodil, numită în derîdere de către răuvoitori: „coșnița lui Shelton"; întrucît aici, pe lîngă diferite hîrtii speciale, se găseau și unele savuroase gustări preparate personal de adorata lui soție, mistress Mabel Shelton, care avea pasiunea bucătăriei.

Evrica! Erau salvați! Gatina emisese ideea salvatoare.

Ei bine, n-o să credeți, dar Gatina socotise că nu poate fi un loc mai potrivit unde să se ascundă, decît în tașcă. Iar Beloger fu întru totul de părerea ei! Fără a mai pierde timpul, se *furișară pînă la fotoliu. Aici, ajutîndu-se unul de celălalt, izbutiră* să intre în tașcă și să-și facă loc printre hîrtiile oficiale și pateurile cu ciuperci și ficat de gîscă.

(continuare în numărul viitor)

2012

CLUB

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu



Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviigheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)



Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU